

Touwtje

Er bestaan driedelige dummy's waarmee je je hond – volgens de reclame – leert om zo'n ding goed in het midden vast te pakken en niet te gaan schudden met de dummy in zijn bek als hij uit het water komt (dat mag namelijk niet volgens de regels). Want, zo luidt de theorie, dan slaan de honden zichzelf met de uiteinden om de oren en dat vinden ze niet fijn.

Zo luidt de theorie, ja. Want de praktijk is anders. Althans bij Lotje. Ik heb al sinds een eeuwigheid in de speelgoedmand met pluche speeltjes een keiharde rubberen bal aan een touwtje liggen. Normale honden pakken die bal vast en laten het touwtje uit hun bek hangen. Lotje niet. Zij pakte als pup gelijk het touwtje bij het uiteinde en begon met de bal te slingeren. Ze sprong er ook nog eens leuk mee in de rondte. Wat een leuk spelletje! Ze kon er helemaal in opgaan. Dat die bal daarbij links en rechts tegen haar oren sloeg, interesseerde haar geen biet. Niets leukers dan dat!

Ik keek het eens een paar keer aan en bedacht toen dat ik dit geen goed idee vond. In de eerste plaats had ik geen zin in een pup met bloemkooloren. In de tweede plaats wilde ik met Lotje jachttraining gaan doen. En aan dummy's zit zo'n touwtje... Afijn, u snapt het al. Het is de bedoeling bij jachttraining dat de hond de dummy mooi in het midden vastpakt en bewegingsloos transporteert naar de baas. Niet dat hij, al bokkesprongen makend, de dummy terugbrengt rondslingerend aan het touwtje.

De bal met touwtje werd naar de zolder verbannen, in de stille hoop dat dit minder gewenste gedrag een stille dood zou sterven. Tevergeefs. Lotje bleef er een voorkeur voor houden om alles bij een puntje te pakken. Ook de puppydummy. Die bracht ze overigens best goed terug, zodat ik er niet al te veel aandacht aan besteedde. Pas toen Lotje groter was en de puppydummy was vervangen door een gewone dummy - met touwtje! – ging het echt mis. Lotje is behoorlijk fanatiek en snel. Ze rent zo hard op dummy's af, dat ze niet de tijd neemt om deze goed in het midden op te pakken. Dus pakte ze hem een keer op bij het touwtje en ontdekte dat de dummy dan leuk ging zwaaien. Ze herinnerde zich gelijk dat je er dan ook leuk mee kon rondspringen.

Mijn medecursisten vonden het reuze grappig. Ik wat minder, want ze ontdekte vervolgens ook dat ze de dummy uit haar bek kon laten zakken tot ze hem alleen bij het touwtje vast had. Ik haalde de touwtjes van mijn dummy's. Ze ontdekte dat zwaaien ook heel goed ging aan het lipje. Ik kocht dummy's zonder lipje. Ze ontdekte dat je die ook als een sigaar in je bek kon pakken en dan zelf met je kop kon zwaaien. Je kon er dan zelfs mee gooien en de dummy weer opvangen. Ik kreeg er een sik van. Ik oefende me suf met het in het midden oppakken en vasthouden van dummy's, van apporteerblokken, van ik weet niet wat; onder allerlei omstandigheden, met een keurige opbouw. Ik leerde haar daarbij het commando 'pak goed vast' en daarmee pakte ze na verloop van tijd de dummy's goed op. Tenminste, zolang ze niet heel hard rende. Ze hoefde maar één keer in haar volle vaart de dummy verkeerd op te pakken, of hop, daar ging ze weer. Als een koe die in het voorjaar de wei in gaat, sprong ze op vier poten in het rond met haar staart in de lucht en haar oren op de speelstand. Ik werd er moedeloos en gefrustreerd van. Ik voelde me door haar voor aap gezet op trainingen en jachtproeven.

Natuurlijk verloor ik een keer mijn geduld en werd verschrikkelijk boos. Ik schold haar de huid vol, pakte de dummy van haar af, smet die naar haar kop en liep woedend terug naar de auto zonder haar nog een blik waardig te keuren. Ze snapte er niets van. Zoiets deed ik nooit. Ze sloop op flinke afstand achter me aan, met de dummy netjes vast. Dat wel. Maar eenmaal bij de auto, durfde ze niet bij me te komen en ging ze achter een struik naar me liggen kijken. Ik haatte mezelf, om mijn onprofessionele, stomme, ongecontroleerde gedrag. Om het botvieren van mijn frustratie op een hond die gewoon graag speelt en er geen idee van heeft wat mensen allemaal in wedstrijdreglementen zetten. Lotje doet dit spontaan, zonder nadenken. Ze is zich op dat moment van geen kwaad bewust. Hooguit pas in tweede instantie herinnert ze zich het geleerde: 'Lotje, pak goed vast.' Ik herpakte me, riep haar vrolijk en knuffelde haar toen ze aarzelend en timide kwam. Ik speelde met haar, zei haar dat ze lief was en besloot nooit meer het vertrouwen van mijn hond zo te beschamen vanwege een 'prestatie'.

Op het rapport van de Finse proef, waaraan ik onlangs in de open klasse meedeed, staat bij zowel 'relatie baas/hond' als bij 'samenwerking baas/hond': uitstekend. Daaronder heeft keurmeester Theo Verveer apart aangetekend: 'Combinatie voorjager-hond uitstekend.' Ik ben nog nooit zo in mijn nopjes geweest. Met niet één diploma. Want dat is het enige wat voor mij telt. Wat écht belangrijk is. En ik ben extra blij als mensen dát zien.

Lotje zwaait overigens af en toe nog steeds met dummy's ☺.

Elian Hattinga van 't Sant